

1870.

Мозаъ поне.

А чий какъ сладко шуми
 Вечерната прохлада!
 Какъ ясно-ясно разгледан
 Ручейка край ливада,
 Море и си върви.

Асно; и свитага луна
 Ни нитоже си отива,
 И ^{преселена} сладко зарна свитина
 По равнини разива,
 По стигаси върви.

Мамъ славейко е затрещалъ
 Между дръвца лискани,
 И сладкозвучно е запелъ
 Насити си понази:

Тин-тин ... и сний! сний! сии!

поу поу нин

Ей спомъ, ... ей дръвцъ, ... чий какъ едри!

Какъ тихо цурлика

Ирвства ... ливка ... пакъ реси ...

И върви си елика —

Другарчето си да ирвсти

Вредъ имао ... гармонически цурци

Никъ цурцъго прибръментъ,

Мамъ излека вечерничкото шуми,

И огува ся камъ спомъ балесментъ

На малешко дъме.

инт. 113